

név: iskola: oszt.:

KÉT HÉT EGY NOVELLA

2019-2020

5.-8. osztály

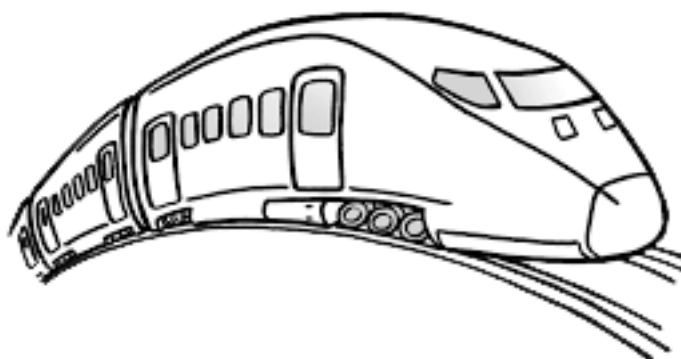
4. forduló

Gimesi Dóra, Jeli Viktória, Tasnádi István: Időfutár 1.

A körző titka

(12) Piszkos Fred a vonaton

[Budapest]: Tilos az Á Könyvek, cop. 2019

1) Mi nem szerepelt anya elsősegély-csomagjában? Húzd le a rossz válasz(okat)!

**széntabletta, D-vitamin, kötszer, fásli, ragtapasz, B-vitamin,
kakukkfű-tinktúra, gyógynövény-koncentrátum hurutos köhögésre,
bormenta olaj, gyógyszer pestisre**

2) Apa listája milyen dolgokból állt?

.....

.....

.....

3) A regényrészlet szereplőit soroltuk fel. Mit tudtál meg róluk, kik ők?

Csaba.....

Bujdosóné:

Zsófi:

Ervin:

Sándor:

4) Javítsd ki a helyesírási hibákat Edina dolgozatában! Húzd alá a hibás szót, és a pontozott vonalra írd le helyesen! (csak a hibás szavakat írd, nem kell átmásolni az egészet)

„II. Józsefet azért nevezték kalapos kirájnak, mert nagyon érdekelte a divat, és nagyon szerete a különleges kallapokat. Csináltatott is magának egy csomót, pl. cilindert, meg ilyen nagy karimájú tollas cuccot, és azokat hordta korona helyet.”

.....
.....
.....
.....

5) Hogyan nézett ki a különös utas, aki beült a hármas számú fülkébe?

.....
.....
.....
.....
.....

6) Mit akart megszerezni Hanna és Pizkos Fred Bujdosónétól?

.....
.....

Következő (5.) feladatlap: 2020. január 20-án, hétfőn
A feladatlapokat letölthetitek a www.bekesikonyvtar.hu oldalról.

[12] Piszkos Fred a vonaton

– Ugye bepakoltad a széldzsekit? – fordult hátra anya az anyósülesről, miközben kikanyarodtak a Körútra.

– Minek? – ásított Hanna félálomban. – Tök meleg van.

Hajnali öt óra húsz perc volt, a város még alig ébredett. András az imént ért haza a péntek esti buliból, a Blahán kendős öregasszonyok nárciszt meg jácintot árultak. A máskor olyan forgalmas belváros szinte kihaltnak tűnt. Nem normális dolog ilyen korán elindulni bárhová.

– A hétvégére esőt mond – erősködött anya. – Ilyenkor lehet a legjobban megfázni.

– Nem fogok megfázni. És attól, hogy Pesten esni fog, Bécsben még süthet a nap.

– Azért jobb felkészülni minden eshetőségre. Nézd, összekészítettem neked egy elsősegély-csomagot.

Anya feltérdelt az anyósülesen, és egy hatalmas piros neszeszert dugott Hanna orra alá.

– Széntabletta, kötszer, ragtapasz, B-vitamin, kakukkfű-tinktúra, gyógynövény-koncentrátum gyomorégés ellen, száraz köhögésre, hurutos köhögésre...

– Pestisre nincs valami?

– Lehet gúnyolódni kislányom, de ha neadjisten megbetegszel, még hálás leszel – mondta sértődötten anya, és minden bizonnyal hosszú szónoklatba kezdett volna az egészségmegőrzés fontosságáról, ha egy hirtelen fékkezéstől neki nem vágódik az ablaknak.

– Jesszusom! Csaba! Nem tudsz vigyázni?

– Hányszor mondtam el, hogy kösd be magad? – morogta apa, aki tegnap este óta most szólalt meg először.

– Ahá, szóval már beszélsz hozzám! Már nem nézel levegőnek?

– Hanna, kérlek, mondd meg anyádnak, hogy kösse be magát – helyesbített apa.

– Hanna, kérlek, mondd meg apádnak, hogy nevetséges, amit csinál! – kontrázott anya.

Hanna legszívesebben visított volna, ahogy Edina szokott, de aztán úgy döntött, inkább befogja a fülét. Egészen addig maradt így, míg apa le nem parkolt a Keletinél.

– Minden megvan? Diákigazolvány, útlevél, TB-kártya, svájci bicska, térkép? – sorolta apa a listát.

– Kispárna? – vágott közbe anya.

– Minek neki kispárna?

– Mert anélkül nem tud aludni, ha nem tudnád!

– Nyugi, megvan minden – állt Hanna veszekedő szülei közé. – A kispárna is, meg a térképek is, meg apa nagyjítója is, bár gőzöm sincs, minek.

– Hogy szükség esetén tüzet gyújthass gyufa nélkül, például. Ha az ember elutazik, soha nem tudhatja, mi vár rá a célnál.

Apa nem is sejtette, mennyi igazság van abban, amit mondott. Hanna, aki most még gyanútlanul indult el a vonat felé, hónapokkal később gyakran felidézte ezeket a szavakat.

– Biztos ne kísérjünk el a vágányokig? – kérdezte anya, immár harmadszor.

– Biztos. Tök ciki lenne. Ervint se kíséri ki az egész családját – Hanna még egyszer megölelte a szüleit, és elindult a tizenkettedik vágány felé.

Bujdosóné türelmetlenül járkált fel és alá a peronon. Tűsarkainak kopogásától visszhangzott az egész pályaudvar.

– Hanna! Az ég szerelmére, öt óra ötvennyolc van! – ripakodott rá a futva érkező lányra.

– Bocsánat, tanárnő. Kicsit elaludtam.

– Majd alszunk a sírban, édes leányom – hörögte Bujdosóné olyan hangon, mint aki egész éjjel lelkeket szívott ki ártatlan diákokból. – Na iparkodj, egy-kettő! Ervin már elfoglalta a helyünket.

Hanna felkapaszkodott a vonatra, és elindult a harmadik ülke felé, amelyből Ervin dugta ki a fejét. El sem tudta képzelni, hogy lehet valaki ilyen jólfészült kora reggel. Mint akit skatulyából húztak ki. Undorító.

– Ervin, kérlek, feltennéd a bőröndömet? – dirigált Bujdosóné. A pedálgép persze pattant, mint valami túl-buzgó nikkelloha.

– Az aktatáskát is, tanárnő?

– Nem, köszönöm – Hanna figyelmét nem kerülte el, hogy a dementor egy pillanatra zavarba jött. – Az a személyes holmim.

A lány jól megnézte a Bujdosóné ölében heverő fekete, számszörös aktatáskát. Pont úgy festett, mint amiben lopott műkincseket szokás külföldre csempészni. A szíve majd kiugrott a helyéről, agya lázasan pörögni kezdett: végre megvan a körző! Az aktatáskában van, semmi kétség!

– Ezt azonnal meg kell írnom Zsófinak! – suhant át Hanna agyán, de tudta, hogy nem lenne semmi értelme, barátnője úgysem válaszolna.

Nem tudta megszokni a gondolatot, hogy nem beszélnek. Hogy nem írhat neki SMS-t azonnal, ha történik valami. Eszébe jutottak a hosszú, szegedi délutánok, amikor tanulás helyett hanyatt feküdtek Zsófi szobájában, és

mindenféle képzeletbeli bűnügyeket oldottak meg ketten. Elviselhetetlen volt arra gondolni, hogy itt ül egy Bécs felé tartó vonaton, egy *egészen igazi* akció kellős közepén, amelyben egy *egészen igazi* titokzatos aktatáska játssza a főszerepet, és mindezt nem oszthatja meg a legjobb barátnőjével.

– Hanna, te nyitott szemmel alszol? – Bujdosóné kissé megemelte a hangját, épp úgy, mint töri órán.

– Nem, tanárnő, csak elgondolkoztam.

– Remek, akkor gondolkodj most egy kicsit velünk együtt, jó? Három és fél óra alatt érünk a császárvárosba, addig hárman pont ki tudjuk javítani a hetedik bé témazáró dolgozatait. Ervin, kérlek, adj egy kupacot a kolléganőnek.

– Ez nem illegális? – szaladt ki Hanna száján.

– Ti vagytok a két legjobb diákom, megbízom bennetek – zárta rövidre a kérdést az igazgatóhelyettes.

Hanna fintorogva nézte, ahogy Ervin saját fontosságától megrészegetlenül fog neki a munkának, majd sóhajtott egyet, és olvasni kezdte a legfelső dolgozatot. Edináé volt.

„II. Józsefet azért nevezték kalapos királynak, mert nagyon érdekelte a divat, és nagyon szerete a különleges kallapokat. Csináltatott is magának egy csomót, pl. cilindert, meg ilyen nagy karimájú tollas cuccot, és azokat hordta korona helyett.”

– Igazán korrepetálhatnád a csajodat – súgta oda Ervinnek, aki éppen nagy élvezettel írt rá egy karót Szabika majdnem teljesen üres dolgozatára.

– Fogd be!

– Van valami probléma? – nézett fel Bujdosóné a német nyelvű tudományos folyóiratból, amit olvasott.

– Semmi, tanárnő, csak épp az Edina dolgozatát javítom – hárított Hanna angyali mosollyal.

– Mondtam én, hogy szórakoztató lesz – mosolygott vissza Bujdosóné. A mosolya, ha lehet, még ijesztőbb volt, mintha dühös lett volna. Hanna szeme a bal kezére tévedt: még olvasás közben is az aktatáska fogóját szorította.

A hangosbemondó bejelentette, hogy a vonat elhagyta Tatabányát.

– Bocsánat – pattant fel Hanna –, ki kell mennem vécére.

A lány hármat koppantott a mellékhelyiség ajtaján. Aztán, kicsit türelmetlenebbül, még hármat.

– Foglalt, kizsithand – szólt ki az ismerős, reszelős hang.

– Nyissa ki, Sándor, én vagyok! Segítenie kell!

Az öreg résnyire nyitotta a vécéajtót, és kikukkantott. Miután meggyőződött róla, hogy valóban Hanna az, és senki más nem jár a folyosón, egy gyors mozdulattal behúzta a lányt a mellékhelyiségbe.

– Minek beszélünk meg mindenféle hülye kopogásokat, ha nem hallja meg? – méltatlankodott Hanna.

– Zötyög a vonat, kiskezicsókolom, máskor tessék határozottabban kopogni. Megvan a körző?

– Azt hiszem. Bujdosóné hozott magával egy származás aktatáskát, és úgy vigyáz rá, mint egy csecsemőre.

– Abban lesz, ami nekünk kell!

– Szerintem is. De fogalmam sincs, hogy szerezzük meg.

– Nyugalom, Hannácska, nyugalom... meg fogjuk kaparintani azt a táskát. Csak azt kellene elérni valamiképpen, hogy a szipirtyó elhagyja a kupét, jól mondom?

– Pontosan. Fúj, de büdi van itt! – Hanna úgy érezte, ha még egy percet el kell töltenie a vécében, menten ki-dobja a taccsot.

– Menjen csak vissza nyugodtan, Hannácska. A perszóna el lesz távolítva. Hányas kupéban is utaznak?

– Az ajtótól a harmadik.

– Kiváló. Olyan tervet eszeltem ki, hogy tátva fog maradni a szája a csodálkozástól.

Sándor nem túlzott. Tíz perc sem telt bele, és egy különös utas jelent meg a harmas számú fülke ajtajában.

– Szép jó napot kívánok, kezüket csókolom! Akadna-e itten egy szabad hely?

Az utas éppen úgy festett, mint Pizkos Fred közvetlenül azután, hogy kimászott az otthonául szolgáló kukából. Szakála hosszú volt és csimbókos, orrán SZTK-keretes szemüveg, vállán egy réges-régi katonai egyenruha felöltője különböző kitüntetésekkel. Kezében öt vagy hat óriási csikos szatyor, egy piros műbőr utazótáska, egy kakukkos óra, egy sátor, egy pöttyös esernyő és egy „Vigyázz, törekeny!” feliratú kartondoboz. Mindezek mellett folyamatosan krákolott meg harákol. És büzlött. Éppen, mint Pizkos Fred, kimászás után.

Bujdosónénak esélye sem volt tiltakozni, mert a jövevény a döbrent hallgatást beleegyezésnek véelve, már be is nyomult a fülkébe, és azonnal rendezkedni kezdett.

– Köszönöm alássan. Ne tessék zavartatni magukat, el-férek. Esetleg ha az öcskös segitene fölrakni a szatyrokat, azt megköszönném.

– Hogy én? – Ervin arca szörnyű grimaszba rándult, de azonnal felpattant, amint elkapta Bujdosóné gyilkos tekintetét.

– A tisztelt hölgy motyóját ne tegyük fel? – érdeklődött nyájasan az idegen, de hiába. A tanárnő makacsul magához szorította az aktatáskát.

Piszkos Fred bámulatos gyorsasággal belakta a fülkét. Ervinnel az összes szatyrot feltették a csomagtartóra, de az üléseken és a padlón még így is maradt jó néhány táská. Hanna nem is értette, hogyan fér el ennyi cucc egy ilyen kicsi kupéban.

– Tetszik tudni, havonta egyszer kiruccanok a Naschmarktra, azt eladok a labancoknak egy-két szatyor hagytékot, egész szépen meg lehet belőle élni...

A különös utasból csak úgy dőlt a szó és a dohánnyal kevert vécészag. Ervin fél kézzel befogta az orrát, miközben a „Vigyázz, törékeny!” feliratú dobozt próbálta felügyeskedni a kupac tetejére.

– És maguk hova utaznak? Kis családi kiruccanás a gyerekekkel?

Az igazgatóhelyettes sértődötten húzta fel az orrát.

– Ők nem a gyerekeim. A történelemtanáruk vagyok.

– Ó, ezer bocsánat, drága tanárnő, igazán tudhattam volna. Magácska határozottan túl fiatal két ekkora lurkóhoz. Hanem ha már így összehozott bennünket a szerencsés véletlen, engedje meg, hogy mutassak valamit, ami talán érdekelheti.

Az öreg korát meghazudtoló fürgeséggel pattant fel, hogy leemelje a csomagtartóról az imént felrakott kartondobozt.

– Köszönjük, de nem veszünk semmit – tiltakozott Bujdosóné, de elkésett. A férfi addigra már szép akkurátusan elkezdte kipakolni a doboz tartalmát.

– Fúj, mik ezek? – Ervin úgy elsápadt, mintha minimum kísértetet látott volna.

– Preparátumok, kérem. Kitömött rágcshalók, pókok, ángolna, miegymás. Valami doktornak a hagyatékában lettem, alkalmi vétel. A tanárnő hasznát vehetné az iskolában.

Azzal – mintegy a gyűjtemény ékköveként – kiemelt egy hatalmas befőttesüveget, amelyben egy különlegesen gusztustalan kigyóféle tekergett, és egyenesen a halálra vált Ervin kezébe nyomta.

– Vipera formalinban. Na mit szólsz, öcsi?

Ervin, mielőtt bármit is szólhatott volna, a formalinban tekergő halott vipera szemébe nézett, majd akkorát visított, hogy Edinának is becsületére vált volna.

– Ejnye, micsoda anyámasszony katonája! Hát ez csak egy döglött jószág, nem harap! Nézze csak meg közelebbről, drága tanárnő! Megszámítom maguknak olcsón... lássuk csak, az annyi lenne, mint... potom ötszáz euró.

– Köszönjük, nem kérjük – háritotta el Bujdosóné a visszaautasíthatatlan ajánlatot. Ám az öreg nem tágitott.

– Édes lelkem, csillagom, velem lehet alkudni. Bár ez itten nem holmi ángolna, ez egy viperácska, nem adhatom ugyebár bagóért, de magának legyen háromszáz. Gondolja meg, milyen jól mutatna ez az iskolában! Nézze csak, még a frissen levedlett bőre is ott tekereg mellette! Ugye, öcsi?

Ervinnek ez már sok volt. Zihálva kapkodott levegőért, és úgy tűnt, mindjárt el fog ájulni.

– Tanárnő, kikísérjem Ervint a mosdóba? – ugrott fel Hanna a helyéről.

Bujdosóné villámgyorsan átlátta, hogy valóban ez az egyetlen esélye, hogy megszabaduljon az örült ócskástól.

– Hagyd, majd én kikísérem – nyúlt a félájult fiú hóna alá, és amikor kiléptek a fülkéből, akkorát sóhajtott, mint aki hosszú percek óta nem vett levegőt.

Hanna először szemrehányóan nézett a csimbókos szakállú Piszkos Fredre, de amint becsukódott a fülke ajtaja, kirobbant belőle a nevetés.

– Honnan szedte ezt az idétlen cuccot? És mi ez a kígyó?

Sándor olyan büszkén igazította meg az orrán a szemüveget, mint aki most nyerte meg a kerületi jelmezversenyt, és minden bizonnyal szívesen előadta volna inkognitója hosszú és tekervényes történetét, de most sokkal fontosabb dolguk volt. Bujdosóné ugyanis nagy sietségében az ülésen hagyta az aktatáskát.

– Szaporán, Hannácska, mutassa azt az ördöglakatot!

Sándor a zárhoz tapasztotta a fülét, és tekergetni kezdte a számokat. Hanna úgy saccolta, kábé két-három percük lehet, amíg Ervin összeszedi magát. Ha ügyesek, az alatt simán kicsempészhetik a táskából a körzöt... ám ekkor ismerős léptek egyre hangosodó sortüze hallatszott a folyosó felől.

Amikor Bujdosóné elhúzta a kupé ajtaját, az örült ócskás éppen egy kitömött csincsillát ajánlgatott Hannának harminc euróért.

– No, tanárnő kedves, csak nem meg tetszett gondolni magát? – üdvözölte harsányan a belépőt.

– Nem. Csak itt maradt az aktatáskám. Hanna, ideadnád? Köszönöm.